

## Jag är ingen och ingenting sommaren 1987 - Del 2

Jag ligger på soffan hemma hos Annika. I mitt huvud ett vacuum. Jag undrar varför hon vill umgås med mig, ett psykotiskt vrak. Jag är 22 år gammal och allting har gått fel i livet, sen jag var 11 har jag följt en snitslad bana mot undergången. Man kan inte leva som ett supertraumatiserat barn som lugnt och metodiskt förtränger allt som är smärtsamt och jävligt jobbigt. Man kan inte leva utan föräldrar med rockmusiken som enda vän och tillflyktsort. Jag ligger på min vän Annikas soffa med en stark känsla av överklighet och identitetslöshet. Jag är marinerad i hopplöshet och förtvivlan. Psykosen har pågått i 11 otroligt långa månader. Jag är fullkomligt överkörd och min självkänsla existerar inte. Annika sätter sig ned alldeles lugn och öppen och talar till mig. Jag är inte van att någon talar till. Hennes kärlek är grundmurad. En dialog startar som så småningom ska ta mig upp ur träsket. Annika är en undantagsmänniska, en stark god häxa som har bestämt sig för att jag ska bli frisk.

Vi har picknick ute i naturen och vi läser Karin Boye högt för varandra. Vi lyssnar på Erik Satie i hennes vardagsrum som är fyllt av ett magiskt lugn. Jag får en gnutta insikt i om vem jag är. Vi ägnar oss åt erotik som är helande.

Ett svagt hopp tänds men så sugts jag ned i ickevarat igen, det svarta träsket där det inte går att vara. Men vi talar med varandra och det är ett ljus och en styrka. Den srora gråten kommer en kväll, jag gråter hejdlöst som ett barn och Annika finns där. Min pappa tog livet av sig natten mot min elfte födelsedag. Det var då som allt började gå fel. Det var då min vandring mot helvetet startade. Att stänga av känslor är en underbar drog, att bara svälja ned ångesten och mörkret och bli euforisk och flummig i huvudet. Men det är något otroligt destruktivt men det hade jag inte en aning om.

Min så kallade mamma märkte ingenting, ingen gjorde det för livet var bestämt att vara lyckat och underbart vilket inte gick att ifrågasätta. Man skulle tänka positivt och optimistiskt och vara glad helt enkelt..

Annika censurerar och regisserar mig inte.

Vacumet i min skalle har börjat klinga av lite.

Vi målar med vattenfärger vått i vått. Jag börjar glimtvis få en aning om vem jag är. Fastän jag är 22 år gammal så är jag 11 år känslomässigt.

När jag var 11 år så stannade tiden. Annika öser kärlek över mig. Vi söker sanningen om våra liv. Vi lyssnar på David Sylvian Gone to earth och jag köper nya fina kläder. Vårt innerliga samtal fortsätter och psykoskänslan börjar luckras upp. Jag åker mellan två godsvagnar tillsammans med min barndomsvän Anders. Vi hamnar i Lindesberg, fyra mil norr om Örebro. En omskakande upplevelse och en medicin mot min sjukdom.

Annika och jag umgås flitigt. Vi gör många saker tillsammans. Vi är trogna själsfränder.

Jag börjar att sälja min diktsamling som jag gav ut innan mitt psykotiska sammanbrott.

Vi ägnar oss åt en erotik som jag inte trodde var möjlig. Jag har siktat ett ljus inombords och minnen från min barndom strömmar och jag börjar begripa varför jag blev så sjuk.

Att börja bli frisk från en så extrem psykos är bland det mest underbara. Annika och jag sover i en 90 centimeter säng och jag kliver upp och går in i duschen och tvålar in mig med lavendeltvål. Jag har börjat på ett jobb på kulturförvaltningen, ett beredskapsarbete.

Det är september med sol och hög luft och det är så härligt att finnas till. Riktigt frisk från min sjukdom är jag inte men jag har i alla fall fast mark under mina fötter. Jag har blivit kristet troende och jag känner att Gud hjälper mig.

Jag har fått upprättelse i min förnedring.

Annika jag älskar dig nu och för alltid.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten